

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG
32
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

Operatie Geitenblad

EEN VOLLEDIG VERHAAL DOOR RAYMOND MACHEROT

Op een heerlijke junimorgen brengen Anselmo, Gustaaf en Griet een sappige, grote wortel mee naar huis. Ze gapten hem bij Henk, de boer, die aan de rand van het bos woont...

OPGELET ! We moeten ons verbergen, vrienden !

Oeioei ! Hij is het ! Hij keerde terug !

Inderdaad. Boven de hoge bomen zweeft een schrikaanjagend roofdier...

Onze drie vrienden hebben zo'n vreselijke angst, dat ze hals over kop door het struikgewas, door de bloemen en het gras naar huis toe vluchten...
Hé, wat een vaart !...

Makkers, hier verlaten we elkaar en gaan onze buren en kennissen verwittigen.

Vergeet het niet ! Deze avond op het heuveltje met de geitenblaren !
O.K. !

Die avond is heel de bevolking van het stille dal samengekomen om te beraadslagen over de luchtafweer...
Vrienden, een lange inleiding is totaal overbodig. Ik val met de deur in huis, want jullie weten waarover het gaat : Koenraad, de buizerd, is teruggekeerd en we moeten ons met alle middelen verdedigen. Ik heb gezegd...

Niemand is sterk genoeg om die bandiet openlijk de oorlog te verklaren, of... we zouden een machtige luchtmacht moeten organiseren, die hem door de lucht kan volgen...

Hahaha, je gekscheert, m'n beste Hop ! Geen enkele vogel zou dat wagen...

En wij dan ?...

De gebroeders kraai !...

Morgen zijn onze escadrilles gereed. Die rover moet zo vlug mogelijk uit onze streken verdwijnen...

De volgende morgen is iedereen bij het eerste morgenrood op post. De Operatie Geitenblad begint !...
Hallo... Controletoren nr 2 vraagt het H.K.... Een onbekende vogel vliegt over de beek. Over !
TAK TAK

Zie keerzijde

Waar mag die knaap zijn ? Gewoonlijk speelt hij in deze buurt... Even verder kijken...

Voorzichtig ! Voor geen geld ter wereld zou ik m'n dagen in de maag van Buizerd willen eindigen !

Even op die paal klimmen om de omgeving te verkennen...

Oeoe ! Didi, kom vlug ! Je moeder heeft een fijn stukje kaas voor je !

Geen antwoord ! Ha, die sakkerse bengel, waar mag hij gebleven zijn ?
Hemel ! Misschien heeft Buizerd hem reeds gezien en...

Plotseling...

Haha ! Een fijn brokje. Je komt me, om zo te zeggen, gebraden in de mond gevlogen. Haha!
Laat me los, brutale vlegel ! Laat me los of ik verpletter je !

Hahaha, wat 'n lef voor zo'n stumperd!
GRRR

Gelukkig heeft een uitkijk het drama gezien...

In het hoofdkwartier wordt alarm geblazen...
Alle escadrilles klaar voor de strijd !

Van alle hoeken van het bos stijgen de kraaien op...

Hallo !... Big Shot roept alle eenheden op ! De Buizerd werd opgemerkt. Pas op ! Hak Anselmo niet aan stukken... Over !

Hoera ! Leve de kraaien ! Joepiejee !
Duizend muizen en ratten ! Ze hebben het op mij gemunt!

De vreugde van Anselmo is van korte duur. Om zich te verdedigen, lost Koenraad zijn prooi.

Hoog in een kersenboom volgt Egbert, de hazelmuis, de strijd...
De Buizerd gooit een bom uit ! Dat is kras !

Maar dat is Anselmo... M'n goeie vriend Anselmo !

Adios, vrienden dat is het einde...

Gelukkig is Griet daar...
Moed, Anselmo, ik kom !

Ha, daar is hij !...

Wat 'n zware last...

Het is niet erg ! Alleen verdoofd door de schok !

Men past de kunstmatige ademhaling toe, en Anselmo komt tot het bewustzijn...
Waar ben ik ?
Gered ! Wat 'n geluk !

En Egbert ?

Egbert ? Dat ben ik ! Waarom ?

Als je niet maakt dat je thuis komt, geef ik je een flinke rammeling !

Kijk, de kraaien komen terug !
Hallo, hoofdkwartier ?... Hier Big Shot... Operatie beëindigd. De vijand blies de aftocht. Hij is diep in het grote woud gevlucht. Vijf kameraden sneuvelden op het veld van eer...
EINDE

OLIDA

HET SCHOOTHONDJE VAN KONING PATAPOEFKE

DOOR YAN BALIS

ER was eens een koning, die omgeven was van zóveel vleiers, leugenaars en bedriegers, dat hij tussen al zijn hovelingen geen enkele echte vriend gevonden had, en het was dan ook zeer begrijpelijk dat Patapoefke, want zo werd die koning genoemd, dol veel hield van zijn schoothondje Olida.

Olida was inderdaad een allerliefst diertje dat zeer aan zijn meester gehecht was, maar niettemin ook eens graag aan de lantaarnpalen ging ruiken, spijts het verbod van de koning. Zo gebeurde het dat Olida op een mooie morgen de paleispoort open zag staan en rechtover de paleispoort een lantaarnpaal bemerkte, en dan nog wel een hele grote. Olida vond de gelegenheid te schoon om ze voorbij te laten gaan, en sloop naar buiten. Toen het schoothondje Olida de geuren van de lantaarnpaal voor de paleispoort goed van buiten kende, zag hij dat er verder nog een lantaarnpaal stond. Het schoothondje Olida liep er naartoe en ontdekte steeds maar nieuwe lantaarnpalen. Het geraakte zo ver van het paleis weg, dat het zijn weg niet meer vond. Heel de dag doolde het hondje rond, op zoek naar het paleis, maar toen het avond geworden was en het schoothondje Olida nog steeds zijn weg niet gevonden had, viel het doodmoe neer onder een lantaarnpaal en begon stilletjes te janken. De lantaarnopsteker kwam daar juist voorbij en bekeek het hondje eens goed.

— Maar als ik me niet vergis, dan is dat het schoothondje van koning Patapoefke ! Ik moet dat beestje zo rap mogelijk naar het paleis dragen, of anders sterft onze brave koning nog van verdriet ! Het is de enige vriend die hij heeft.

En de brave lantaarnopsteker nam het hondje mee naar zijn zolderkamertje en verzorgde het als ware hij de koning zelf geweest.

's Anderendaags trok de lantaarnopsteker naar het paleis van de koning. Maar aan de ingang stond er een politieagent, en deze wou weten wat de lantaarnopsteker kwam doen !

— Ik kom 's koning hondje terugbrengen.

— Ach, mijn liefste man, zei de politieagent, bij de koning geraak je nooit. De eerste minister zal je nooit tot in de troonzaal laten komen. Maar als je me de helft geeft van de beloning, die de koning je zal geven, dan zal ik eens met de eerste minister gaan praten, en die zal wel zorgen dat je bij de koning komt.

De brave lantaarnopsteker, die alleen maar het hondje terugbracht omdat koning Patapoefke niet zou sterven van verdriet en op geen beloning uit was, stemde toe, en de agent bracht hem tot bij de eerste minister.

Maar toen de eerste minister hoorde wat de lantaarnopsteker bij koning Patapoefke kwam doen, wou hij de brave man niet in de troonzaal laten, alvorens hij hem beloofd had de andere helft te geven van de beloning die hij ontvangen zou. De lantaarnopsteker die het schoothondje Olida toch niet terugbracht om er een beloning voor te ontvangen, stemde weer eens toe.

En zo kwam de lantaarnopsteker voor de troon te staan van de koning. Nauwelijks had de koning zijn hondje herkend, of hij vloog de lantaarnopsteker om de hals, zoende hem alsof het zijn broeder ware geweest en gaf zijn hondje een kleine schop en een pilleke suiker. En toen moest de lantaarnopsteker een tas koffie drinken met de koning, en vertellen hoe hij zijn hondje had gevonden. De man vertelde dan ook van de politieagent, die de helft van de beloning had geëist, en van de eerste minister die de andere helft had geëist.

— Wacht, lachte koning Patapoefke, ze zullen opkijken die onwaardige dienaars.

Hij riep heel het hof bijeen en in plechtige vergadering kondigde hij af dat de lantaarnopsteker voortaan opperverzorger zou zijn van zijn schoothondje Olida, en als beloning voor het terugbrengen van zijn hondje honderd stokslagen zou ontvangen. De hovelingen keken natuurlijk raar op, maar ze begrepen de bedoeling van koning Patapoefke toen hij zijn eerste minister en zijn politieagent elk vijftig slagen lieten uitkeren.

En sedertdien is koning Patapoefke geen eenzame koning meer, want van toen af had hij twee vrienden : het schoothondje Olida en de brave lantaarnopsteker.

De Kerels van Vlaanderen

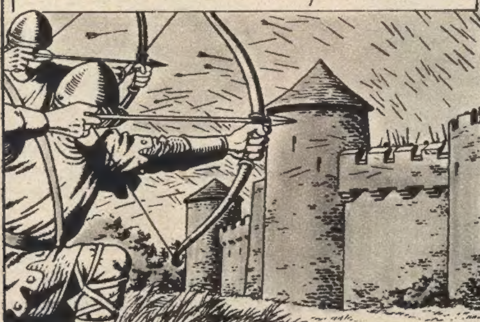

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

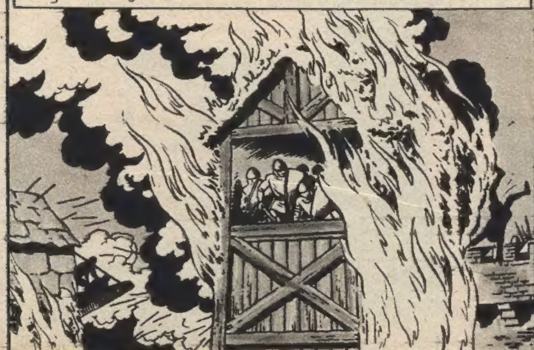

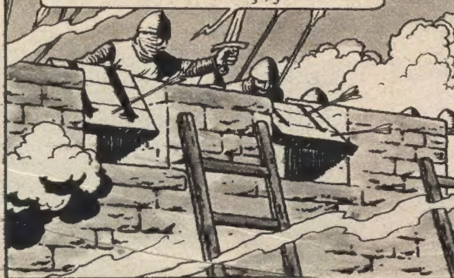

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Aangevallen door van Kleef hebben onze vrienden zich moeten verschuilen in de meestentoren. De vledermuis stelt voor hen vrij te laten, op voorwaarde dat hij de schat krijgt.

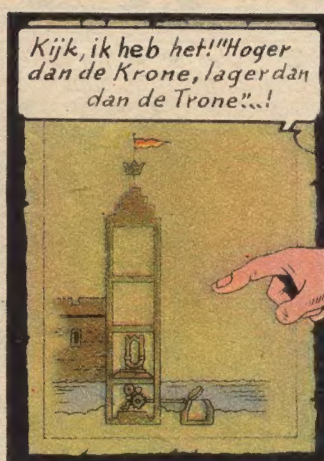

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

Maria

ONS LIEF VROUWKE!

VAN alle heiligen wordt Ons Lief Vrouwke het meest vereerd door alle katholieke jongens en meisjes.

Wie in moeilijkheden verkeert, zo kleine als grote, richt zich bijna spontaan tot Haar, die men terecht de Middelares Aller Genaden noemt. Als geen mens ons meer kan helpen, dan helpt Zij ons. Het moet dus niet verwonderen, dat Zij nog meer vereerd wordt dan vader en moeder. Geen mens op aarde zal meer voor ons doen dan onze ouders. Maar er komen soms momenten dat zij ons niet meer kunnen helpen. Dan helpt Ons Lief Vrouwke !

In Vlaanderen wordt zij sinds eeuwen vereerd. Langs alle Vlaamse wegen verrijzen honderden kapellekens, die dagelijks door kinderhanden worden versierd. In al onze kerken is er minstens één altaar gewijd aan Ons Lief Vrouwke. De Vlaamse kunstenaars hebben haar ontelbare malen verheerlijkt, in kleuren en klanken.

Ons Lief Vrouwke houdt van Vlaanderen en Vlaanderen van Ons Lief Vrouwke.

Lief Vrouwke in de Hemel, bid voor ons, jongens en meisjes uit de Lage Landen.

Kuifje

WIE mag er hier wel in deze schoen wonen ? Dit is eigenlijk geen huis, maar een origineel zichtpunt in het Kamala Nehru Park op de Malabarheuvel bij Bombay (Indië). De kinderen die in dat park komen spelen, zullen nooit vergeten naar het mooi gezichtspunt te kijken van uit het balcon van deze reuzenlaars, die niet die van Klein Duimpje is.

SCHUD HET UIT JE MOUW !

WIE knap is in wiskunde, heeft vandaag de eer. Welk « bolleke » lost deze vraagstukken op ?

Het schoonste boek van heel mijn grote bibliotheek is, naar mijn mening, de autobiografie van een van m'n beroemde voorvaders. Neen, het is niet één boek, het zijn er drie ! Drie grote delen ingebonden in groen Marokkaans leder en verguld op snee. Ze staan naast elkaar. Ieder deel draagt een Romeins cijfer : I, II, III en telt 1.000 bladzijden. De dikte van ieder deel is 7 cm. dat wil zeggen : 1 centimeter aan weerszijden voor het kaft en 5 centimeter voor de 1.000 bladzijden tekst.

Op zekere dag schond een worm dat familiestuk door een galerij te graven van bladzijde 1 tot bladzijde 2.000. Had die worm de tekst geschonden ? En hoeveel centimeters doorliep hij ?

Antwoord : Slechts twee centimeter. De boeken stonden op een rij, gelijk dit in een bibliotheek het geval is, dus was bladzijde 1 het dichtst bij 2000. Ze zijn inderdaad slechts gescheiden door het kaft van deel I en deel II.

●

Wed met een vriend, dat je zult raden welk getal hij gedacht heeft.

Vraag hem volgende bewerkingen te maken : Vermenigvuldig het getal (dat hij gedacht heeft) met 2, voeg er 4 bij en vermenigvuldig dit resultaat met 5. Voeg hier 12 bij. Vermenigvuldig dit alles met 10 en trek van dit getal 320 af.

Nu vraag je je vriend de uitkomst hardop te zeggen... Jij laat nu (in je geheugen natuurlijk) de twee laatste cijfers van dit getal wegvallen en, wat er overblijft, is het getal dat je vriend gedacht heeft en waarmee hij de bewerkingen begon.

●

Kun je me zeggen hoeveel een derde en half is van 100 ?

— Natuurlijk ! roepen de toekomstige ingenieurs. Het derde van 100 is 33,333... daarbij de helft van 33,333... dat is... dat is... Nu ja...

— Neen, vrienden, zo komen jullie er niet ! Plaatsen we een derde rechts en een derde links. Een derde blijft er in de midden liggen. Ik deel het in twee... dat is hetzelfde als 100 dadelijk in twee verdelen of 50 !

Inderdaad. Het derde en half van een getal is gelijk aan de drie zesden of de helft van dit getal.

PROF. RICARDO.

Hou je van de Dieren?

DEZE week hebben we een stukje bekroond, dat we als een van de beste aanzien die reeds in deze rubriek verschenen zijn ! Het is van de hand van onze vriend Robert Klaes van Tweebeek, die hiermee terecht het album (naar keuze) van dit nummer verdient. Hij schrijve ons dadelijk welke titel hij wenst. Wie komt er volgende week aan de beurt ?

GEBED VAN EEN VOGELTJE

ACH, beste mensen, heb medelijden met ons, arme vogeltjes, en help ons zoveel ge kunt. Laat ons vrij rondvliegen en tracht niet ons te vangen. Strooi 's Winters kruimels voor ons uit, en is de Lente daar, sta ons dan toe vrij een nestje te bouwen.

En gij, kinderen blijf van onze eitjes weg. Kom ons niet storen, wanneer we broeden. Bekijk ons liever van verre, want we zijn zo bang wanneer ge nadert.

Wrede jagers, wanneer de jachttijd daar is, spaar ons, arme vogeltjes ! Bedenk dat elk van ons zo weinig is voor u, en dat wij zo graag leven als gij. Staak dat boosaardig plezier. Gun ons een rustig plekje onder de zon ! Berg uw geweer en uw schroot voor eeuwig in een zware koffer. Kom liever naar de bossen om naar onze mooie liedjes te luisteren.

Toe mensen, wordt onze vrienden !

ROBERT KLAES van Tweebeek.

KUIFJE in de Sportwereld

" KUIFJE „ BRENGT EEN ERESALUUT AAN DE KOENE WERELDREIZIGERS VAN DE " OMOO „

De heer van de Wiele, meester na God op de « Omoo », was geen ervaren zeeman toen hij het plan opvatte een reis rond de wereld te maken met een jacht. Dan pas begon hij zich te oefenen in het zeilen, en ontelbare boeken te lezen over zeevaartkunde en al wat er mee verband houdt.

Zijn kranige vrouw Annie, die aan boord niet alleen kookte en zeilen herstelde, maar tevens het logboek hield (dat ze weldra hoopt uit te geven) moest ook dikwijls inspringen, en in de masten klauteren, wanneer alle hens aan dek werden geroepen. Vóór haar wereldreis was Annie een van de beste roeisters van het Gentse. De heer Debels belooft ons een prachtige film over die enige reis.

Ten slotte mogen we nog het vierde lid van de bemanning niet vergeten : de Scotch terrier Tallow, die op het eiland Ascension sensatie verwekte, want de inboorlingen kennen er geen honden. Tallow zorgde voor menige anecdote, die mevrouw Vandwiele niet zal nalaten te vertellen in haar reisrelaas.

Vóór enkele dagen verdrong er zich van 's morgens vroeg een massa volk rond de jachthaven van Zeebrugge. Men verwachtte de « Omoo », bemand door mijnheer en mevrouw Van de Wiele, Kortrijkzanen maar leden van de Gentse Zeevaartclub. Ze hadden in gezelschap van de cineast Debels een reis rond de wereld gemaakt met hun notedopje. Twee jaar lang waren ze onderweg geweest. Ze hadden ontelbare stormen en tegenslagen moetn trotseren, maar behouden zeilden ze, omringd door een erewacht van bevlagde jachten de haven binnen. Een hele zwerm personaliteiten, fotografen, familieleden, vrienden, kenissen en nieuwsgierigen heetten hen hartelijk welkom.

Een heerlijk zomerweer maakte van deze aankomst een echt feest. De kleurige wimpels aan al de masten in de jachthaven en aan het clubhuis, wapperden lustig in een fris zomerwindje. De heer Van de Wiele zag er tamelijk vermoeid uit (wat zeer goed verstaanbaar is). Mevrouw Van de Wiele hield zich nogmaals zeer kranig en nam met een gelukkige en dankbare blik de ruikers in ontvangst die haar van alle zijden werden aangeboden. De heer Debels deed ook zijn best om te antwoorden op de stortvloed van vragen van de fotografen, cineasten, zeilsportliefhebbers en nieuwsgierigen. Tallow liep kwispelstaarrend rond. Het bleek dat hij op zoek was naar Bobbie waarover zijn meesteres hem tijdens de bewogen en soms eentonige reis zoveel had verteld. Want dit mogen we aan onze lezers zeker niet vergeten mee te delen : in een van de reisbrieven die mevrouw Van de Wiele naar De Wandelaer van Gent, het sympathieke zeevaarttijdschrift van de heer Pauwaert, stuurde, vertelde ze dat de Kuifje's albums in haar miniatuur-bibliotheek aan boord de meest en liefst gelezen lectuur waren ! Ze had niets dan lofwoorden voor het teken- en vertellerstalent van onze vriend Hergé. Over de reis zelf spreken we nu niet, want dat onderwerp is te rijk om het op de plaats die ons hier nog overschiet ook maar aan te snijden. Wees maar gerust, daar komen we nog op terug !

Johan de Brabander.

WIJ ZIJN FIER OP DIT BOOTJE !

WANNEER we de « Omoo » een notedop noemen dan is dat niet overdreven. Ziehier de afmetingen van het bootje : brug 13.80 m. lang; aan de waterlijn 11,30 m.; breedte : 3.70 m. en diepgang 1.90 m. De « Omoo » is uitgerust met een 2 cyl. Dieselmotor van 27 P.K. een brandstoftank van 500 l., en 4 zeilen.

WIE DOET HET HEN NA ?

IN het Clubhuis te Zeebrugge, hangt deze wereldkaart waarop een kleurig lintje de reisroute rond de wereld aangeeft. Wanneer je je herinnert dat de omtrek van de wereld in vogelvlucht 40.000 km. is, dan kun je je inbeelden hoe lang deze scheepsroute wel geweest is.

BRIEVENBUS

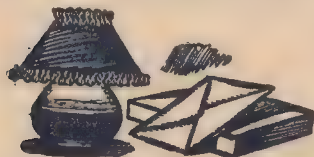
MARIE-THERESE DOSSCHE van Oostakker *zou lid willen worden van onze grote Kuifje's Club. Zo je geabonneerd bent op ons blad, Marie-Thérèse moet je me alleen je naam, voornamen, volledig adres, geboortedatum en pasfoto bezorgen voor de inschrijving. Za je geen abonné bent, dan moet je aan al deze gegevens nog 10 fr. inschrijvingsgeld toevoegen. Ik heet je nu reeds hartelijk welkom!*

FREDDY HAERINCK, Kustlaan 21, Zeebrugge, *wenst postzegels te ruilen voor Kuifje's Bons. Men schrijve hem rechtstreeks.*

ROLAND DUYCK, Poste Restante, Matadi, Belgisch Kongo, *vraagt me of ik voor hem een oproep zou willen publiceren in onze brievenbus. Hier gaat die : Roland zou graag boeken of tijdschriften krijgen die handelen over de* tactiek bij het voetballen. *Wie bezorgt hem die? Roland zorgt zeker voor een interessante vergoeding. Men schrijve hem rechtstreeks.*

DENIS TAS van Gent *heeft heeft met spijt vastgesteld dat we ons vergist hebben bij het invullen van zijn lidkaart. Missen is menselijk. Gelieve deze kleine vergissing zelf te herstellen. Denis. Om lid te worden van de Kuifje's Club moet je contact nemen met Jaak Janssens, Brugse steenweg 91, Gent. Hij zal je hartelijk ontvangen.*

R. VAN HOOF van Menen *zou graag een artikel over de Skoda zien verschijnen. We hebben voor enkele maanden reeds een paar foto's van het nieuwe Skodamodel gepubliceerd met de technische gegevens. Een proefrit hebben we nog niet voorzien. Die komt misschien nog wel. Hartelijk.*

WEET JE WAT « SÈVRES » IS ?

De vele pogingen door Lodewijk XIV en zijn minister Colbert ondernomen om de keramiek tot een nationale productie te brengen, welke met alles wat er op dit gebied in Frankrijk werd ingevoerd, kon concurreren, hadden niet het gewenste resultaat. Het Chinese porcelein was nu eenmaal de grote mode. Hierbij hadden zich bovendien sinds 1709 de producten van de fabrieken uit Saksen gevoegd en ook dit materiaal was bijna even mooi als van de Oosterse keramieken.

Pas in 1769 hadden de vele onderzoekingen in de Franse bodem verricht om porceleinaarde te vinden, het gewenste succes bij Yrieux (Limoges). Van toen af gebruikte de Franse keramische industrie de zachte pasta, welke zeker belangrijk was. Dank zij het perfectioneren van door twee arbeiders van de Manufacture de Chantilly meegebrachte geheimen, werd in het kasteel van Vincennes een productie-centrum gesticht waar meer dan 100 arbeiders en kunstenaars werkten ; de hier vervaardigde voorwerpen stonden in hoge gunst bij de « grote » wereld uit die tijd, wiens smaak en raffinement legendarisch is geworden.

Er werden daar wonderen van tafelserviezen met bloem- of vogeldecor gemaakt, het zeer subtiele witte « biscuit »-porcelein voornamelijk naar motieven van Boucher. De specialiteit van het Kasteel van Vincennes was : de natuurgetrouw nagebootste gekleurde bloemen in porcelein. Lodewijk XV en vooral de Markiezin de Pompadour interesseerden zich bovenmate voor de Manufacture. Scheikundigen werden aangesteld om de pasta's te verbeteren, kunstenaars om de vormen en bonte decoraties te vernieuwen. Vooral de Markiezin de Pompadour was dusdanig verrukt van deze schitterende vondsten, dat zij erop stond dat de fabriek uit Vincennes weg zou gaan, waar deze overigens al zeer slecht geïnstalleerd was. Zij liet in Sèvres, langs de bosrijke oevers van de Seine en aan de voet van haar kasteel, de Bellevue, gebouwen zetten, die deze fabricatie waardig waren.

Het was de Gouden Eeuw voor de fabriek. De Markiezin de Pompadour die de bezielende geest en de weldoenster van vele kunstenaars en decorateurs was, had een bijzonder zwak voor Sèvres en haar rol was meer dan van beschermvrouwe alleen. Het bleef niet alleen bij het vervaardigen van kopjes, borden, vazen met fraaie landschappen, figuren of dieren, want toen Falconnet en daarna Le Riche directeur van de beeldhouw-afdeling waren, werden er ook in grote verscheidenheid mythologische onderwerpen verzonnen, en beeldjes van dansers en danseressen gemaakt, die zeer juist de smaak van die tijd kenmerken.

De Revolutie bracht de Manufacture de Sèvres een zeer gevoelige slag toe ; de directeuren werden gearresteerd en van de cliëntèle bleef nagenoeg niemand over. De fabriek zou deze beproeving misschien nooit te boven zijn gekomen, als men niet in 1800 een beroep had gedaan op een jong geleerde, Brongniart, professor in scheikunde en natuurlijke historie, die zich een administrateur zonder weerga toonde. Enige jaren later was Sèvres weer verbonden aan het Huis van de Keizer en voorzien van belangrijke credieten. Napoleon liet voor zijn diplomatieke cadeaux en voor eigen gebruik indrukwekkende stukken vervaardigen. Om de waarheid te zeggen, scheen men er zich minder om te bekommeren of er een echt kunstwerk tot stand kwam, dan wel dat op de enorm grote en weelderige stukken vol met goud-decoraties, de portretten van de leden der keizerlijke families waren aangebracht en getuigden van de pracht en praal van deze regering.

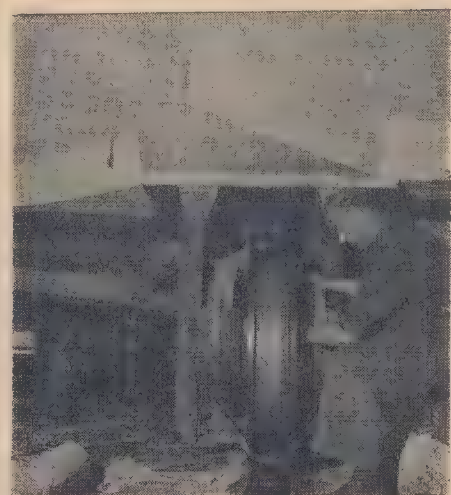
Een blauwe Sèvres-vaas werd het traditionele cadeau van de Presidenten der IIIe Republiek aan de buitenlandse gasten en hoven.

Pogingen werden echter gedaan om een groter publiek te bereiken, teneinde van de fabriek iets anders te maken dan een staatsinstelling in dienst van ander staatsinstellingen. In 1944 werden de gebouwen vreselijk gebombardeerd en alle voorraden tot stof verpulverd. In 1947 liep alles weer vlot.

EEN HUIS OP WIELEN

VAN 's morgens vroeg tot 's avonds laat volgt dit huis (dat zeer juist « Huize Zonnebloem » genoemd wordt) de zonnestand, zodat het steeds het volle zonnelicht opvangt Het is het werk van ingenieur Invernizzi. Hij bouwde het te Marcellise bij Verona in Italië. Op de onderste foto krijg je een kijkje op het reusachtige onderstel van het huis dat gedreven door een krachtige motor stoods zodanig draait, dat het zijn naam eer aandoet.

LEVE DE KUIFJE'S CLUB !!!

Eervolle vermeldingen

WORDEN speciaal vermeld voor het flink uitvoeren van de opdracht nr 2 : Clubleider Guy Devel, van Turnhout, clubleider Carl Arkesteyn, van Diest, clubleider Jaak Janssens, van Gent, clubleider Siegfried Hambrouck van Wemmel en clubleider Frans Vandereet, van Erps-Kwerps.

Een nieuwe club te Wilrijk bij Antwerpen

H. VAN LITSENBORG, Koning Albertstraat, 21, Wilrijk, bij Antwerpen, heeft me laten weten dat hij ook het initiatief genomen heeft om in zijn buurt een nieuwe Kuifje's Club op te richten. Alle lezers uit zijn omgeving worden verzocht zich met hem in betrekking te stellen voor het vormen van een vrolijke club te Wilrijk.

Een poppentheater te Deurne-Zuid

HERMAN LITZROTH, Manebruggestraat, 178, Deurne-Zuid, heeft met enkele vrienden een poppenkast gekocht en geeft vertoningen voor kinderen uit zijn straat tegen de zeer lage inkomprijs van 1 fr. Hij nodigt de Kuifje's lezers uit zijn buurt uit om eens te komen kijken.

Een Vlaamse Kermis te Tongeren

ONZE Tongerse lezers worden uitgenodigd op de Vlaamse Kermis die zal doorgaan op Woensdag 19 Augustus van 9 u. tot 12 u., van 2 u. tot 4 u., en van 5 u. tot 7 u., bij Herman Severijns, Edmond Jaminestraat, 11, Tongeren. Men kan er zich laten inschrijven in de Club. Ik hoop dat dit feestje een succes mag worden. Vergeet niet me een goede foto te bezorgen !

Wie richt er een Kuifje's Club op ?

ALHOEWEL het aantal Kuifje's Clubs tijdens de laatste maanden zeer aanzienlijk gestegen is, zijn er nog vele dorpen en steden waar er geen club werd opgericht. Ik doe hier nogmaals beroep op mijn vrienden en lezers uit die streken, en hoop dat er onder hen kranige kerels zullen zijn die het initiatief nemen om een club op te richten. Ze zullen daarbij alle nodige steun krijgen. Ik verwacht veel aanmeldingen ! **Leve de Kuifjes Club !**

Drama in het Woud

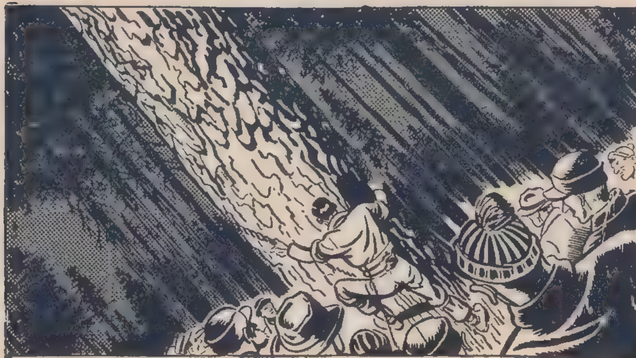
De oude Towne werd aangehouden wegens het plegen van houtdiefstallen ten nadele van de regering. In werkelijkheid is Morley, de ploegbaas, de schuldige. Hij weet dat Mark Trail de waarheid vermoedt en zoekt naar een middel om hem uit de weg te ruimen...

MARK KLIMT OP DE BOOM ....

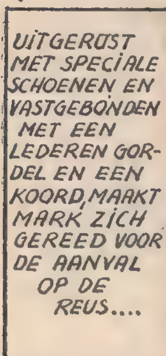

DAN KLIMT HIJ HOGER EN HOGER LANGS DE STAM VAN DE REUSACHTIGE BOOM....

DAN BEGINT HIJ TE ZAGEN ......

(Wordt voortgezet)

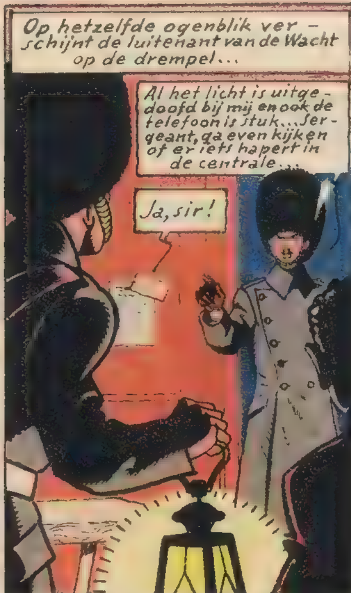
HET GELE TEKEN

In Londen volgt iedereen met spanning en onrust de operaties van het Gele Merk. Een nieuwe aanval wordt binnen de 24 uur verwacht. In de Tower van Londen dooft plotseling alle licht uit...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Een klaroen schettert. Lang klinkt de echo onder de sombere gewelven na...

BENTO De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

Bento, de zwarte hengst, is genezen en loopt alleen in de weide rond. De cowboys vinden dat de tijd gekomen is om hem te temmen, doch Bento kan, tijdens de rodeo, zijn ruiter afwerpen en vluchten. Ruiters achtervolgen hem, doch, na een maand, is Bento nog steeds vrij...

BENTO
LEIDER VAN EEN STOET

De vader van Paulo woont met z'n kinderen, kleinkinderen, schoonbroers en z'n stokoude vader en moeder in een lemen hut niet ver van de fazenda. Heel de stam leeft er vrijwel zonder zorgen. Met oude, gescheurde dekens, die men op de fazenda heeft weggegooid kan men een negerfamilie kleden en van de linnen suiker- en bloemzakken kan men degelijk linnen maken. Op het lapje grond rond de hut worden maniok, maïs en zoete aardappelen geteeld en de velden van de patroon liggen vlakbij. Nu en dan verzeilt een van de koeien van de fazenda in de nabijheid van de hut en Paulo, als goede zoon, brengt op tijd en stond een flink stuk vlees naar huis van het kalfje dat in het moeras sukkelde of een varken dat verdwaalde. De kleinste kinderen gaan hele dagen op zoek naar iets eetbaars en soms komen ze met eenden en kippen naar huis.

De oude neger is doodsbang wanneer hij de gitzwarte hengst merkt. Hij maakt dan haastig een kruisteken en roept z'n vrouw met hoge, schrille stem. De dikke negerin verschijnt dan in de deur en van haar ogen, die als ronde biljartballen in het zwarte gezicht draaien, ziet men dan nog alleen het wit. Ook zij begint te roepen en van alle kanten komen de kinderen aangerend. Men duwt hen vlug de hut binnen en sluit de deur angstvallig. Pas de volgende morgen waagt de oude neger het door een kijkgat naar buiten te gluren. Het paard, dat van de duivel bezeten is, ziet hij niet meer, maar de stoet paarden, die aan zijn hoede was toevertrouwd, merkt hij ook niet...

— Dat is jouw werk, Satan, mompelt hij, en maakt opnieuw een kruisteken. Omdat je onze zielen niet kon buitmaken, omdat wij je buiten hielden, nam je de paarden mee. De mensen zeggen wel dat ik niet goed wijs ben, maar nu zullen ze er zich kunnen van overtuigen, dat er met jou niet te spotten valt!

De oude neger drinkt een hartige slok alcohol. Z'n opwinding is groot en hij heeft die versterking hard nodig...

Buiten klapt er iemand in de handen. Wantrouwig vraagt de oude neger wie daar is. Dan trekt hij de houten grendel weg en opent de deur. Azeredo en Paulo staan voor hem.

Gehurkt op een rieten mat bespreken de drie mannen de toestand. Neen, het is niet makkelijk hier een beslissing te nemen, wanneer de duivel er zich in mengt... Dan moet men er de oude Indiaanse en Afrikaanse gebruiken bij te pas brengen.

★

De oude neger zet een staak tegen de lemen muur van zijn hut en een van de kinderen klimt op het dak om de ossenschedel, die er op staat geplant, in de richting van het Zuiden te draaien. Nadien lopen de mannen in kring rond de hut, gaan dan binnen en leggen een boomstam in het vuur. Nadien werpen ze groene bladeren op de vlammen en weldra staat heel de hut vol met een dikke rook. Heel de familie zwaait met lompen opdat de bittere walm in alle hoeken van de hut zou dringen. Dan kust iedereen de rozenkrans en de heiligenbeeldekens die aan de muur hangen, ze maken een kruisteken en bidden met klagende stem. Pas daarna gaat de oude met Azeredo en Paulo naar de fazenda om de baas te melden, dat de paarden de vrijheid verkozen...

★

In zeven haasten wordt alles wat rijden kan — en wie kan dat niet in dit land — bijeengetrommeld om deel te nemen aan de grote jacht. Lachend en rokend lopen de mannen naar de stal en zadelen vlug de beste paarden. De vrouwen komen buiten en reiken hen gedroogd vlees, maniokbrood en ketels aan om water te koken. Iedere ruiter bevestigt een opgerold, veelkleurig deken achter z'n zadel en daar zijn ze klaar voor de lange tocht.

Ze draven in de richting van de uitgestrekte prairie's want daar heeft iemand de paarden gezien. Ze zijn weldra verplicht stapvoets te rijden over de stenige wegen. De paarden gaan nu achter elkaar, met lange teugels en zoeken telkens naar een plaats waar ze de voeten kunnen zetten.

Een grote, metaalblauwe slang glijdt over de stenen, blijft roerloos liggen, rolt zich bliksemsnel op, richt de kop op en werpt sissend de tong uit. De paarden vervolgen rustig hun weg, ze heffen de hoeven wat hoger en stappen over de slang; ze weten dat deze niet giftig is. Een van de ruiters springt echter uit het zadel om de slang te doden. Men doodt alles wat men niet kent, zelfs de slangen die nuttig zijn en hun giftige soortgenoten verdelgen.

Paulo en Azeredo keren om. Nog voor ze de donkere, glimmende slang over de weg zagen kronkelen, hingen ze helemaal aan het einde van de rij. Noch roepen, noch fluiten kan hen doen terugkeren: ze zijn verdwenen... Ze zijn immers erg bijgelovig en die slang is voor hen een slecht voorteken. Zelfs voor baar goud, zouden ze er niet toe te bewegen zijn de jacht op Bento, de zwarte duivel, voort te zetten.

— Het is toch zonderling... die

zwarte slang, merkt Mauricio op. Die vervloekte hengst is ook zwart en deze nacht hoorde ik twee uilen roepen, vlak bij de stal.

— Ja, ja, het is de duivel die rondspookt, spot Mario. Hij heeft zo juist Paulo en Azeredo meegesleurd en jij zult de derde zijn!

— Ik zei toch alleen maar, dat die slang zwart was. Dat heeft met de duivel niets te maken, antwoordt Mauricio kribbig en om te tonen dat hij helemaal niet bang is, geeft hij zijn paard de sporen en zet zich aan het hoofd van de groep.

Ginds in de vlakte grazen de machtige kudden ossen, paarden en muilezels. De grijze bultossen, drukken zich tegen elkaar, gaan dan in het gras liggen en soezen in de zon.

De ruiters draven rond de kudden, doch kunnen niet een van de ontsnapte paarden tussen de grazende dieren vinden. Allen dragen ze een vreemd merkteken op de bil.

— Onze paarden bleven dus bij elkaar. Goddank! roept Mario. We hebben dus slechts heel de stoet voor ons uit te jagen, dat is makkelijker dan al die dieren een na een te sorteren!

Maar, de stoet die ze zoeken is nergens te vinden. De nacht valt snel en ze moeten een geschikte plaats zoeken om hun kamp op te slaan. Ze gaan droog hout zoeken en leggen een groot vuur aan. Weldra zingt de waterketel boven het vuur en een van de gaucho's vult een cuja, bast van een gedroogde kalebas. Rond het vuur geschaard eten en drinken de mannen terwijl ze roken. Nadien doven ze het smeulend vuur, wikkelen zich in hun deken en leggen zich te slapen op de warme asse.

— Psst, hoor je dat? fluistert Mauricio plotseling.

Langs de kant van de moerassen hoort men een langgerekt gehuil dat overgaat in een woedend geblaf om uit te sterven in een gekreun...

De paarden, die in de onmiddellijke omgeving vastgemaakt werden, heffen de kop op, snuiven en stampen op de grond.

— Het is beslist lang geleden dat jij nog onder de blote hemel geslapen hebt, jongen, antwoordt Mario. Je herkent zelfs de guarà, de prairiewolf, niet meer!

Mauricio zegt niets meer, doch wikkelt zich vaster in zijn deken. Even later fluistert hij in het oor van Gorgo, die niet ver van hem ligt, en een amulet, de klauw van een jaguar, gaat van de ene hand in de andere.

Drie nachten achtereen kamperen de gaucho's buiten en het ene kamp ligt telkens een dagreis verder dan het andere. Hun geduld wordt beloond, want ze zien een kudde paarden in de prairie grazen. Als ze dichter komen, herkennen ze enkele van hun dieren. De ruiters verspreiden zich over de vlakte en vormen een halve cirkel rond de dieren.

— Bento is er bij! juicht Mauricio. Haha, we brengen al de paarden veilig terug naar de hoeve!

Terwijl de gaucho's hun lasso's en bola's nazien, mogen hun paarden uitrusten. De stoet beweegt zich slechts langzaam, want hier is het gras hoog en mals. Heel voorzichtig drijven de mannen de stoet in de richting van de rivier die traag haar slijkerig water voortstuwt. De ruiters weten dat de paarden deze rivier nooit oversteken, want ze krioelt van caïmans en pirana's, de bloeddorstige vissen die zich bij honderden op mens en dier storten van het ogenblik dat deze gewond zijn en hun bloed zich met het water mengt.

★

BENTO draaft rond zijn stoet, ja, dit is de stoet die hij bij de fazenda weghaalde en die hem nu toebehoort. Hij snuift langs alle zijden de reuk van mensen. Ze komen steeds dichter, hij voelt en ruikt het. Hij hoort hun kreten en het klappen van hun lange zweep. De merrie, die de stoet leidt, loopt in de richting van de mensen en wil zich een weg banen, doch de kring werd reeds gesloten en ontsnappen is niet mogelijk...

Bento hinnikt luid en bevelend. In een oogwenk staan de paarden rond hem, ze richten de kop op, snuiven met breed open neusgaten terwijl hun flanken trillen.

— Zie je die demon, zie je hem? roept Mauricio. Kijk toch!

Bento galoppeert recht naar de rivier en sleurt in wilde draf alle paarden met hem mee. Met luid gehinnik stort hij zich in het troebele water. De leidende merrie volgt hem en weldra spat het gele water langs alle kanten hoog op. Kleine, witte golven spoelen tegen de fiere paardennekken.

Helaas! bereiken niet alle paarden de overkant. Grijze caïmans glijden geruisloos door het water en storten zich op hun prooi. Bijna aan de oever wordt een paard door de machtige stroming meegesleurd, komt in een draaikolk terecht en wordt onweerstaanbaar naar de diepte gezogen. Bento en het grootste deel van zijn stoet bereiken echter de veilige grond.

En weer stroomt het gele, troebele water van de rivier traag door de prairies...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

EEN JAGUAR VALT AAN

Speel met ons mee!

TEKSTEN
EN TEKENINGEN
VAN
SUZANNE ANDRE

JE geniet van de heerlijke vacantieweken, je speelt, ondanks de regen, heel de dag buiten. Je fietst, je roeit, je speelt tennis of korfbal en je maakt lange wandelingen.

Soms, wanneer je met een hele groep vrienden op het strand of in de tuin stoeit, vraag je je toch af : « Wat zouden we nu kunnen spelen ? » Daarom verzamelden we hier enkele zeer prettige vermaken.

DE TUNNEL

HOE **meer zielen, hoe meer vreugd,** zegt het spreekwoord en dit spel wordt boeiender als je veel vrienden en buren kunt bijeen trommelen. Er worden twee of drie groepen gevormd van ieder zes of acht spelers. Iedere groep heeft een bal. Verder moet je de speeltijd bepalen, bij voorbeeld 15 minuten, en een scheidsrechter kiezen.

De spelers gaan nu met gespreide benen achter elkaar staan en wanneer de scheidsrechter fluit, geeft de éérste speler van iedere groep de bal tussen de benen door aan de speler die achter hem staat. De tweede speler geeft tussen de benen door aan de derde, enz., tot aan de laatste speler. Deze loopt naar voren, zet zich aan het hoofd van zijn groep en geeft de bal weer door. Wanneer de éérste speler terug vooraan staat, geeft hij z'n bal aan de scheidsrechter, want het spel is gedaan. Wie eerst zijn bal kan afgeven, wint de wedstrijd. Let wel op, de bal mag de grond niet raken ! Wanneer dit gebeurd, moet de groep die de fout begaat, helemaal opnieuw beginnen !

NOG EEN BALSPEL

DE spelers vormen een kring. Een van hen gaat in het midden staan. Ze gooien elkaar de bal toe en de speler die in het midden staat, moet trachten hem op te vangen. Gelukt hij daarin, neemt hij plaats in de kring en de speler, die de bal laatst gooide, moet in het midden gaan staan.

IN HET BOS

VOOR iedere speler is er een boom min één. Dat wil zeggen, dat één speler geen boom heeft, doch er jacht moet op maken. Hoe ? De andere spelers moeten voortdurend en zeer vlug telkens weer van plaats verwisselen. De speler, die geen boom heeft, tracht er een te bemachtigen.

DRIE STAPPEN

DE spelers zijn verdeeld in twee groepen en stellen zich op 15 meter van elkaar op. Er is een spelleider met een fluitje. Fluit hij één keer, is dit bestemd voor groep A, twee keer is bestemd voor groep B.

Wanneer het sein voor groep A weerklinkt, doen alle spelers drie stappen voorwaarts, achterwaarts, links of rechts. De richting heeft geen belang, doch het moeten drie normale stappen zijn. Niet meer of niet minder. Weerklinkt het sein voor groep B, doen de spelers net hetzelfde. Wanneer nu een speler, een tegenstander kan raken, moet deze laatste uit het spel gaan. Het kamp dat het meest spelers kan uitschakelen wint, en krijgt een beloning. Ook dit spel moet snel gespeeld worden !

DE CHINESE MUUR

DE Chinese muur bestaat uit twee evenwijdige lijnen die dwars door het centrum van het veld in lopen. Op de grens van het terrein wordt een lijn getrokken, die evenwijdig loopt met deze muur. Een speler krijgt de opdracht de muur te bewaken en zet zich in het midden van deze muur. De andere spelers staan opgesteld achter een van de lijnen op het einde van het terrein.

De bewaker van de muur fluit. Onmiddellijk lopen de spelers naar het tegenovergestelde einde van het veld, doch ze moeten hiervoor over de muur. De wachter van deze muur tracht nu zoveel mogelijk spelers te raken. Deze blijven nu bij de muur staan en zijn, op hun beurt, wachters die de overblijvende spelers moeten raken. De speler die laatst overblijft, is de overwinnaar en wordt, voor de volgende speelbeurt, wachter van de Chinese muur.

VISSEN VANGEN

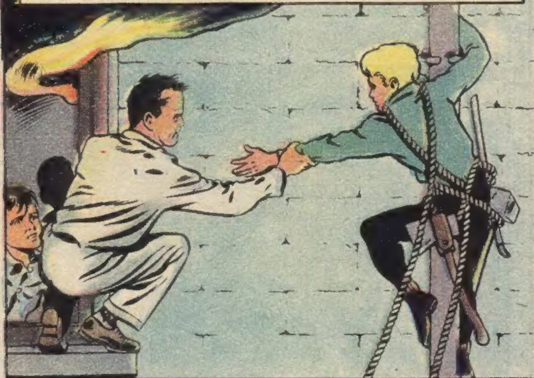
OP het speelveld worden twee lijnen getrokken op ongeveer 30 meter van elkaar. De spelers, in twee groepen verdeeld, stellen zich achter deze lijnen op. De spelers van groep A vatten elkaar bij de hand : zij vormen het net. De spelers van groep B zijn de vissen, het terrein dat tussen hen ligt, is de rivier.

Op het fluitsein lopen de vissen het veld op en trachten naar de overkant te geraken. Maar de spelers, die het net vormen, trachten zoveel mogelijk vissen te omsingelen, dus te vangen. Wie vlug genoeg is, kan door de mazen van het net glippen (dus onder de armen van de spelers van groep A). De vis, die gevangen is, moet uit het speelveld treden. Zijn alle vissen gevangen, worden de rollen omgekeerd en het spel kan opnieuw beginnen. De ploeg die de vangst boekt in de kortste tijd, behaalt de overwinning.

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

Het verbeteringsgesticht staat in brand. Teddy weet zijn koelbloedigheid te bewaren en, met het reddingsmaterieel om de lenden gebonden, klimt hij langs de goot naar de slaapzaal, waar de ongelukkige kinderen opgesloten zitten...

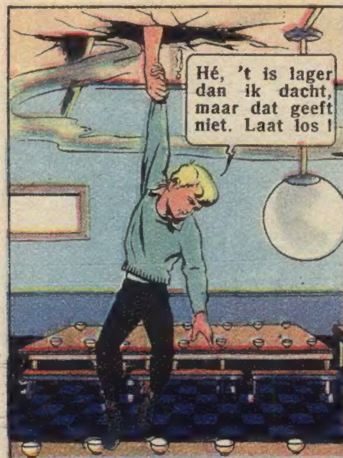

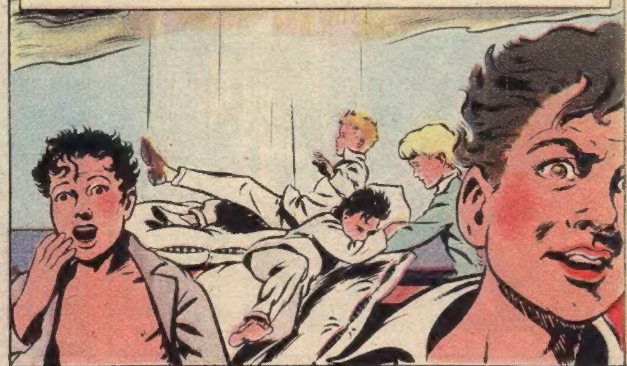

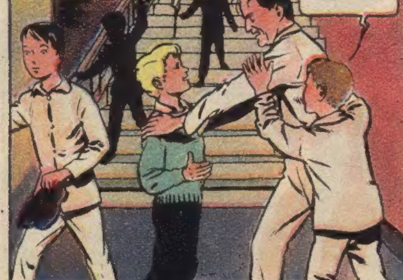

(Wordt voortgezet.)

Gouverneur Kieft heeft de Indianen op verraderlijke wijze in de val gelokt. Lamme, Tijl en Nele kunnen hun bewaker knevelen en vluchten. Ze worden echter opgemerkt en de strijdbijl van een Roodhuid treft Lamme aan de slaap...

(Wordt voortgezet.)

“MIJN TROON OF MIJN GRAF”

500 jaar geleden viel Constantinopel en begon de Moderne Tijd.

HAAL je atlas te voorschijn en zoek naar Istanboel of Stamboel, de grootste stad van Turkije, gelegen op het schiereiland aan de Bosporus. Dat is het oude Byzantium, dat in het jaar 330 na Christus door keizer Constantijn de Grote tot hoofdstad van het Romeinse Rijk werd verheven en naar hem genoemd : Constantinopel. Deze mooie stad werd het Kleine Rome, een bolwerk van kultuur en beschaving. Klein Rome was zich van zijn waarde bewust, en toen Karel de Grote (een naam die je goed kent), het grote West-Europese Rijk stichtte als voortzetting van het Romeinse en door de Paus in Rome tot keizer werd gekroond, kwamen er wrijvingen met Constantinopel. Men wantrouwde de koning der Franken, die te Rome gekroond werd, heel erg... Karel de Grote hield het hoofd koel en de onderhandelingen begonnen. De ontknoping hiervan was, dat Michel Rangabee, de heerser van Constantinopel, zijn afgezanten met prachtige geschenken naar Aken zond en Karel de Grote de titel van « basileus », het Grieks voor « Imperator » gaf. Dat gebeurde in 812 en van dat ogenblik was er een Keizerrijk van het Oosten en een Keizerrijk van het Westen.

Constantijn XI, laatste keizer van Constantinopel, die sprak : « Ik red mijn hoofdstad of vind mijn graf tussen haar puinen. »

DE SCHOONSTE STAD TER WERELD ?

DE reis is de moeite waard. Wanneer we op een plat dak van een witte villa staan, tellen we (indien we daartoe de moed hebben), niet minder dan negenhonderd moskeeën, waaronder de Aya Sofia ; de Tempel der Wijsheid. De stad is net als Rome op zeven heuvels gebouwd. De noordelijke zijde van de stad is het Europees gedeelte, in het Westen zien we de donkergroene cypressen van de kerkhoven en verder het saffierblauwe water van « De Gouden Hoorn », een zeeboezem, aldus geheten omdat, sedert mensengeheugnis, langs daar vreemde waren worden aangevoerd. Het is tevens een van de grootste en veiligste havens ter wereld.

Toen de keizers nog in Constantinopel troonden, was de stad ongetwijfeld machtiger en rijker, en steeds werd ze door Oost en West begeerd. Grootheid en verval wisselen elkaar in de geschiedenis bestendig af en het uur van Constantinopels' ondergang sloeg, toen de Mohammedanen, de volgelingen van de profeet, met hun kromzwaard in de ene hand en de Koran in de andere, op verovering gingen.

« ZEG HEM DAT IK ONDERNEEM, WAT NIEMAND VOOR MIJ ONDERNAM. » DAT IK UITVOER, WAT NIEMAND VOOR MIJ UITVOERDE ! »

DAT waren de fiere woorden, die Mohammed II, de sultan van Turkije, de gezanten van Constantijn toestuurde, toen deze bij hem kwamen protesteren, tegen de oprichting van een vesting in de Bosporus.

Mohammed II overdreef, want de Turken, of ongelovigen, hadden reeds dikwijls tevergeefs storm gelopen tegen de machtige burcht van het Christendom. Hij wou die schande wreken. Mohammed was vier en twintig, sterk, energiek en intelligent. Onder zijn leiding bouwden vijf duizend werklui op de oever van de Bosporus, op nauwelijks twee mijlen van Constantinopel, een machtige versterking, die als basis kon dienen voor de aanval op de stad. Hij kòn dit doen, omdat van het machtige Byzantische Rijk, van het Rijk van Constantijn de Grote, nog slechts één stad overbleef waarin 200.000 mensen woonden, die slechts een leger van 7.000 man hadden kunnen op de been brengen. Ze waren niet al te dapper de inwoners van de grote hoofdstad !... Constantijn XI was de énige die geloofde, de énige die dapper was en vocht, inplaats van de handen wanhopig boven het hoofd te slaan en te bibberen van angst.

DE ZWARE ARTILLERIE IN ACTIE

ALHOEWEL de artillerie de kinderschoenen niet ontgroeid was, speelde ze een grote rol in deze slag. Het grootste kanon ter wereld was er nl. bij betrokken. Het was speciaal voor Mohammed II vervaardigd door een zekere Orban (volgens sommigen een Deen, volgens anderen een Hongaar). Het rustte op drie karren, getrokken door vijftig ossen en tweehonderd soldaten moesten het omringen om het in evenwicht te houden en de weg er voor te effenen. Het laden duurde twee uur, doch dan vloog er met een hels lawaai een steen van 600 pond uit, één mijl ver !

DE EERSTE AMPHIBIEWAGENS ?

HET gevaar waarin Constantinopel verkeert, heeft de gemoederen in het Westen in beroering gebracht en uit Genua en Venetië vertrekt een vloot met krijgers, gehard in de strijd en die weten wat vechten tegen de Turken betekent. De vloot van Mohammed II verliest de strijd, en moet wijken. Ze zou helemaal vernietigd worden, doch daar is de sluwheid en de energie van de sultan der Turken die « schepen » verzet... 's Nachts worden zeventig schepen en tachtig galleien aan wal getrokken en over planken, met vet ingesmeerd, van de wateren van de Bosporus naar de Gouden Hoorn getrokken door duizenden soldaten. De afstand tussen beide wateren bedraagt drie mijlen, en dat meesterstuk werd volbracht in één nacht ! De volgende morgen ontdekten de Westersen de Turkse vloot niet meer en voor Constantinopel had het uur van de ondergang geslagen...

DE TRAGEDIE VAN DE AYA SOFIA

IN 528 werd de Tempel der Wijsheid ingewijd en Justianus, keizer van het Byzantische Rijk, schonk de kerk zeven gouden kruisen van één centenaar zwaar. Tien duizend arbeiders hadden er gedurende zestien jaar aan gewerkt en het was een wonder van schoonheid en pracht. De kerk bezat veertig duizend hostiedoeken uit gouddraad, bestikt met edelstenen en paarlen, vier en twintig bijbels met goud beslagen, deuren belegd met cederhout en ivoor, in de ingangsdeur was het hout van Noach's ark verwerkt. Een onmetelijke rijkdom aan gouden en zilveren beelden en andere sieraden. Bij de inwijding vierde men veertien dagen lang feest en tonnen zilver en goud werden aan de bevolking uitgedeeld.

Nu, na zoveel eeuwen, kwam de ramp. Reeds vijftig dagen lang bestormden de Janitsaren (Turks legercorps opgericht in 1330), de wallen van de stad, hoorde men hun krijgsliederen, hun muziek, hun gehuil. Het was een bloedbad zonder weerga. Constantijn, de aanvoerder van de Gelovigen, stond te midden van zijn soldaten en vocht als een leeuw. Ernstig gewond en met bloed bedekt, vreesde hij in handen van de vijand te vallen, en vroeg of er dan niet één gelovige, niet één dappere in zijn stad was, die hem de genadeslag zou geven... De moedige keizer kreeg zelfs geen antwoord... Hij stortte zich met al de kracht die hem nog restte op zijn vijanden en werd veel later tussen honderden lijken met gekloven schedel teruggevonden.

Duizenden mensen waren intussen naar de Aya Sofia gevlucht. Zij geloofden de profeten die voorspeld hadden, dat een engel hen zou beschermen en de Janitsaren afweren. Daar bonkten deze echter reeds op de poorten, drongen binnen en richtten een vreselijk bloedbad aan. Aan het hoofdaltaar stond een Grieks bisschop met de gewijde kelk in de hand. Hij week niet en toen de Turken naderden, opende de grijze muur zich plotseling en de priester verdween er in met de kelk...

Volgens de Griekse legenden zal deze priester uit de muur komen op het ogenblik, dat de Kerk weer in Christen handen is...

OM HET GELOOF !

TERWIJL de afslachting nog in volle gang was, kwam Mohammed II hoog te paard de kerk binnengereden en vroeg een soldaat, die de marmeren vloer met een bijl aan stukken wou slaan :

— Waarom doe je dat ?

— Om het geloof ! was het antwoord.

Vlam ! Het kromme zwaard van de sultan bliksemde en het hoofd van de soldaat rolde op de grond...

— Dit is mijn eigendom, en hier blijft alles zoals het is, sprak de jonge, overmoedige Mohammed II.

Mohammed II, sultan van Turkije, die sprak : « Ik zweer bij de profeet, dat Constantinopel mijn troon of mijn graf zal worden ! »

Vele kunstschatten bleven bewaard in de tempel, doch overal elders in de stad werd er verwoed geplunderd. Constantijn kreeg een waardige en plechtige begrafenis, doch zijn hoofd werd door de sultan gebalsemd en naar de machthebbers van het Westen gezonden, wat beduidde « Spot niet met mijn macht of... »

★

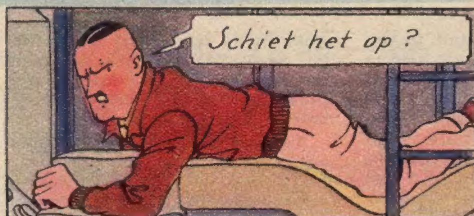
DIT alles is nog maar vijfhonderd jaar geleden. Met de val van Constantinopel in 1453 werd het begin van de Moderne Tijd ingeluid. Thans liggen er rieten matten in de Tempel der Wijsheid, het kruis op de tin maakte plaats voor de halve maan. De Mohammedanen knielen er neer, het aangezicht naar Mekka gekeerd. Zij bidden « God is God. Buiten God is er geen God, en Mohammed is zijn profeet. » Honderden minaretten rijzen er slank op tegen de blauwe hemel en 's avonds hoort men in de stegen de hoge en nasale Oosterse melopeeën.

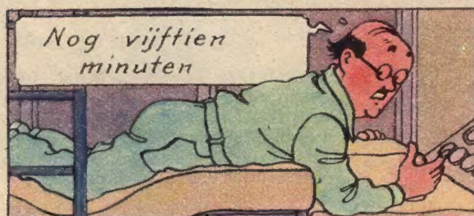
KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

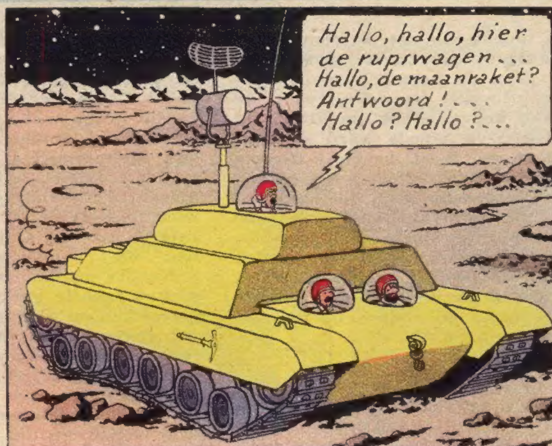
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

De eerste maanraket is behouden geland. Alleen Wolff wist dat ook kolonel Jorgen aan boord was. Deze heeft Kuifje gekneveld en aan Wolff het bevel geven naar de aarde terug te keren. De kapitein keert terug met de rupswagen...

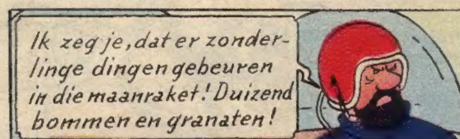

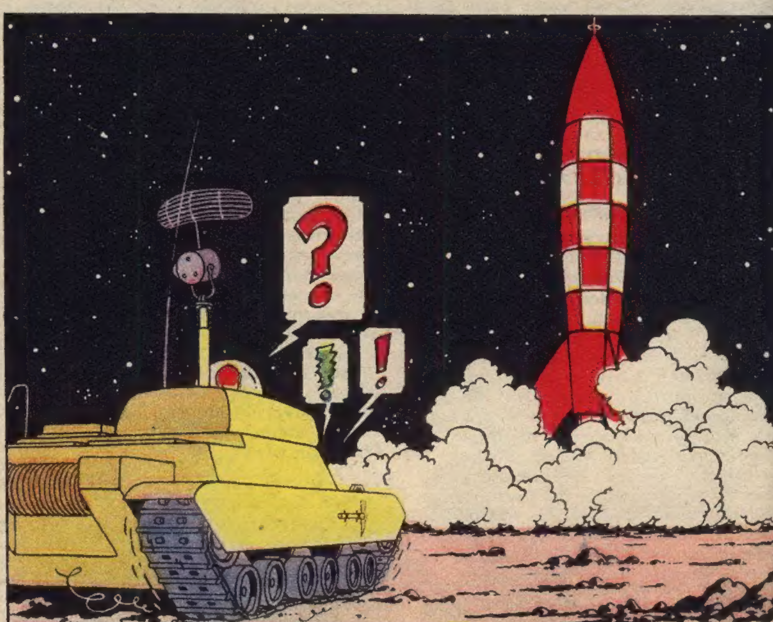

(Wordt voortgezet.)